

РЕШЕНИЕ

№ 10261

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **3790** по описа за **2025** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на К. Ц. Х., ЕГН [ЕГН], чрез адв.Н., срещу Решение № 5021/15.11.2024г. постановено по анд № 9395/2024г. на СРС, 97- ти състав.

С решението СРС е изменил електронен фиш Серия К № 6283757/2022 г., издаден от СДВР, с който на К. Ц. Х. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 800 лева за извършено административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП извършено в условията на повторност, като е преквалифицирал нарушението в частта относно основанията за налагане на административното наказание от такова по чл.189, ал.4 във вр.с чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП, в такова по чл. 182, ал.1, т. 4 от ЗДвП и е намалил наложената глоба на 400 лв..

В жалбата се твърди , че решението е неправилно. Твърди се, че не следва съдът служебно да преквалифицира основанията, тъй като се възпрепятства и нарушава правото на защита на жалбоподателя. Навеждат се доводи за липса на задължителни реквизити, вменени при издаването на ЕФ, като не било отбелязано изрично мястото на извършения контрол, а именно при кой км от пътя е извършено нарушението. Искане се отмяна на решението и постановяване на ново с което ЕФ да бъде отменен.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител

Ответникът по касация -СДВР, редовно и своевременно призован, не изпраща представител в съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и намира първоинстанционното решение за правилно.

Административен съд София - град, VIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършената служебна проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Анализирайки всички събрани доказателства решаващият съд е приел, че към 22.08.2022 г. собственик на лек автомобил марка и модел „А. 80” с рег. [рег.номер на МПС] била К. Ц. Х.. На 22.08.2022 г. в 17.38 ч. в [населено място] на [улица]до № 330 с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, с мобилна система за видеоконтрол „CORDON M2” с радар № MD 1197 била засечена скорост на движение на горепосочения лек автомобил, собственост на Х. от 81 км/ч (след отчитане на допустима грешка в полеви условия) при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място. Движението на горепосочения автомобил със скорост от 81 км/ч било установено и заснето с автоматизираното техническо средство „CORDON M2” № MD 1197, преминало периодична техническа проверка на 15.03.2022 г. Въз основа на констатираното нарушение за скорост, заснето с мобилната система за видеоконтрол и на основание чл.189, ал.4 от ЗДвП бил издаден ЕФ серия К № 6283757, с който на собственика на МПС К. Ц. Х. на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.4 от ЗДвП било наложено наказание глоба в размер на 800 лева за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

СРС е приел, че касаторът К. Х. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, тъй като е превишила ограничението на скоростта от 50 км/ч в населено място. Движейки се на посоченото в електронния фиш време и място, със скорост от 81 км/ч., е нарушила забраната за движение със скорост до 50 км/ч, превишавайки разрешената скорост с 31 км/ч. Приел е, че извършването и авторството на деянието, както и вината са доказани, електронният фиш съдържа изискуемите в чл.189, ал.4 от ЗДвП реквизити и при издаването му не са допуснати процесуални нарушения, техническото средство, с което е заснето нарушението е от одобрен тип, преминало е проверка и е технически годно. Относно наложената санкция е приел, че доколкото не са извършени други административни нарушения от водача, свързани с превишаване на скоростта, тъй като цитирания в процесния ЕФ предходен електронен фиш серия К № 4296755, издаден от ОДМВР - С. е бил отменен с решение № 41/18.02.2022 г., постановено по НАХД № 462/2021 г. по описа на РС - Б., влязло в сила на 29.03.2022 г., то неправилно Х. е санкционирана за повторно нарушение. Съответно е изменил ЕФ относно основанията за налагане на санкцията от чл. 182, ал. 4, във вр. с ал. 1, т. 4 от ЗДвП на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, както и размерът на наложената глоба е намален от 800 лева на 400 лева.

Фактите по делото са вярно и точно установени от районния съд. Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите

правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав споделя. Съобразно дължимата от служебна проверка, СРС е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, релевантни за установяване на нарушението и за отговорността на наказаното лице, подробно ги е обсъдил и въз основа на това е извел правилни изводи. Решаващият състав на районния съд е изследвал и е взел отношение по изложените в жалбата доводи и по всички въпроси, включени в обхвата на дължимата от него служебна проверка.

Съобразно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, преминало метрологична проверка, което е заснело и записало датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, като по делото са приобщени снимките, които са годни веществени доказателства по смисъла на чл. 189, ал. 15 ЗДвП. Също като предходната инстанция и касационният състав намира, че наказаното лице е осъществило от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Безспорно е установено е, че ограничението в процесния участък от пътя е било 50 км/ч за населено място. Правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, доколкото съгласно обсъдената от СРС справка от ОПП-СДВР именно той е вписан в регистрите на ОПП-СДВР като собственик на процесния автомобил, поради което се явява административнонаказателно отговорно лице по смисъла на чл. 189, ал. 5, вр. чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Предвид неподаването на декларация от жалбоподателя в ОПП-СДВР в 14-дневен срок от връчване на електронния фиш, последният правилно не е бил анулиран, доколкото не е посочено лицето, което действително е управлявало същия. Поради това, отговорност за извършеното нарушение съобразно императивната разпоредба на чл. 189, ал. 5, вр. чл. 188, ал. 1 ЗДвП следва да понесе именно собственикът на автомобила – касаторът. Районният съд в съответствие с правомощията си по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, правилно е изменил ЕФ, като е приложил разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т.4 от ЗДвП, предвиждаща по - леко наказание за установеното нарушение, с оглед липсата на „повторност“ на нарушението по смисъла на параграф 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. Районният съд е подложил на задълбочен анализ цялата доказателствена съвкупност и в частност налице ли е „повторност“ на извършеното нарушение. Съответно районният съд мотивирано и обосновано е приложил разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП, като е редуцирал наложената санкция съобразно нея и е изменил ЕФ.

Неоснователно е касационното оплакване за липса на яснота за мястото на извършване на нарушението. При установеното попълване на реквизитите в протокола по чл. 10 от Наредбата, както и представената снимка, която е веществено доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, и съдържа изображение на регистрационния номер на автомобила, няма никакво съмнение относно извършеното нарушение. В снимката освен автомобилът и неговият регистрационен номер са отразени локацията с GPS координати, датата и часът на заснемане, ограничението и заснетата скорост. Настоящият касационен състав намира, че в достатъчна степен е конкретизирано и индивидуализирано мястото на извършване на нарушението - [населено място] на [улица]до № 330 с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, като са посочени и всички обстоятелства от значение за съставомерността на деянието и наличието на административно нарушение в т.ч. конкретната стойност на ограничението, конкретните параметри на нарушението.

Законодателно уредено е правомощието на Съда да преквалифицира даденото нарушение. Съгласно чл. 63, ал.7, т.1 ЗАНН, Съдът изменя акта по чл.58д, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на

обстоятелствата на нарушението. В случаят Съдът е изменил електронния фиш в частта на неговата правна квалификация и съответно е намалил наказанието, като е приложил закон за по-леко наказуемо нарушение, като не е налице съществено изменение на обстоятелствата на нарушението по чл. 21 ал.1 от ЗДвП. В случая е отпаднал по - тежкия квалифициращ признак за „повторност“ на нарушението по чл. 21 ал.1 от ЗДвП, обуславящо намаляване размера на глобата. С ТР № 8/ 16.09.2021г по тълкувателно дело № 1/2020 Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС посочва, че : „Упражняването на правомощието за прилагане на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемото нарушение от съда е не само гаранция за законосъобразност на административнонаказателната дейност, но и инструмент за постигане на бързина в правораздаването предвид правораздавателния характер на наказателното постановление и липсата на правомощие на районния съд, след като отмени наказателното постановление, да връща преписката на административнонаказващия орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Обратното би значило нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т.е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 ЗАНН. Същината на правораздавателната функция на държавата, в случая упражнявана от районния съд, не е подчинена единствено на целта да се осигури право на защита на лицето, подведено под административнонаказателна отговорност, а и на целта да се защити правовият ред, когато безспорно е установено неговото нарушение, разбира се, при спазване на основното човешко право на справедлив съдебен процес. Затова при тълкуване на релевантните в настоящия случай законови разпоредби следва да се осигури баланс между тези две цели. Тълкуването на правомощието на районния съд в горния смисъл е съобразено с изискванията за справедлив съдебен процес по член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /Конвенцията/. Постановените досега осъдителни решения на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ срещу България са по наказателни дела, по които правната квалификация на деянието е променена с окончателен съдебен акт и лицето е било лишено от възможност да се защити срещу нея пред съд. Възможността за касационно обжалване на решението на районния съд изрично е предвидена от законодателя още с измененията на ЗАНН през 1998 г., т.е. лицето има възможност за защита срещу променената правна квалификация пред още една съдебна инстанция, включително да се защити и в случаите, когато счита, че преквалификацията се основава на съществено изменение на обстоятелствата на нарушението“. В този контекст настоящият касационен състав намира за неоснователни аргументите, че не би следвало районният съд да преквалифицира описаното в Електронния фиш административно нарушение, защото така се ограничавало и възпрепятствало правото на защита на касатора. След като липсва съществено изменение на съставомерните факти относно нарушението по чл. 21 ал.1 от ЗДвП в електронния фиш, то районният съд правилно е упражнил правомощията си по чл. 63, ал.7, т.1 ЗАНН. Правото на защита на касатора не е ограничено. Нарушаване правото на защита би било налице, когато правната квалификация на деянието е променена с окончателен съдебен акт и по този начин лицето е лишено от възможност да се защити срещу нея пред съд, а разглежданият случай не е такъв, тъй като решението на СРС подлежи на касационно обжалване, каквото е и сторено. Предвид всичко гореизложено, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон и не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му. Затова на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в

сила.

От ответника по касация не са претендирани разноси и такива не следва да му се присъждат. Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5021/15.11.2024г. постановено по анд № 9395/2024г. на СРС, 97-ти състав.

Решението е окончателно.